

tages af Fogden (vedkommende Underretsdommerembede), er den omhandlede Regel i det hele rimelig og hensigtsmæssig, da den i Hovedsagen overflødigger en tidsspildende Refusionsordning offentlige Myndigheder imellem med Hensyn til Smaabeløb.

Naar Udpantningen derimod foretages ved Sognefogden, hvilket er Tilfældet, naar ved Udpantninger paa Landet Fordringen ikke overstiger 200 Kr. og Genstanden for Forretningen ikke er fast Ejendom, ved Udpantning for Skatter, Afgifter og andre Ydelser til det offentlige dog uden disse Begrænsninger, medfører Reglen imidlertid, at Sognefogderne, hvis Virksomhed med Udpantninger vederlægges ved Oppebørsel af Udpantningsgebyret eller en Del deraf, ikke faar noget Vederlag for de Forretninger, hvor Dækning for Afgiften ikke kan opnaas hos Skyldneren. Under Hensyn til det Arbejde og Tidsspilde, der kan være forbundet med saadanne Forretninger, maa dette Resultat anses for mindre rimeligt.

I Henhold til Lov Nr. 185 af 23. Juni 1932 om Inddrivelse af Skatter og Afgifter til det offentlige m. v. kan de enkelte Kommuner ansætte Pantefogder, der da efter Regler svarende til de for Sognefogders Udpantningsvirksomhed fastsatte foretager Udpantninger for de Skatter og Afgifter, der opkræves ved Kommunernes Foranstaltning. Retsafgifterne tilfalder her Kommunekassen i vedkommende Kommune, medens Pantefogdens Vederlag bestemmes ved Ansættelsesaftalen mellem Kommunen og ham. I disse Tilfælde gør de særlige for Sognefogderne anførte Betragtninger sig derfor ikke gældende.

Ved nærværende Lovforslag, der er foranlediget af Andragender fra Sognefoged- og Lægdmadsforeningen for Danmark og Foreningen af Sognefogder i bymæssig bebyggede Kommuner i Danmark, foreslaas den omhandlede Bestemmelse om, at Afgifterne

ved Udpantning ikke kan fordres forudbetalt, erstattet med en Bestemmelse om, at Afgifterne, for saa vidt Rekvirenten ikke er en offentlig Myndighed, kan fordres betalt inden Udpantningens Foretagelse.

Foruden denne Lovændrings umiddelbare Indhold om Forudbetaling af Afgifterne vil den tillige, hvor Forudbetaling ikke er hjemlet, forudsætningsvis medføre en Ændring af den hittidige almindelige Regel om, at Afgifterne i Tilfælde af manglende Dækning hos Skyldneren ikke kan fordres refunderet hos Rekvirenten. Begrænsningen af Forudbetalingshjemmelen til kun at angaa Udpantninger, hvor Rekvirenten ikke er en offentlig Myndighed, begrundes med de betydelige praktiske Vanskeligheder, der vilde være forbundet med en Ordning, hvorefter offentlige Myndigheder skulde erlægge Udpantningsafgifterne forskudsvis, i Forbindelse med den Betragtning, at en Udpantningsrekvirents Stilling af offentlig Myndighed i sig selv yder tilstrækkelig økonomisk Sikkerhed for senere Opfyldelse af et eventuelt Krav om Refusion af Afgifterne.

Med Hensyn til Kommuner, hvor Pantefogder er ansat, kan der i Praksis gennemføres en Ordning, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om Krav paa Refusion for eventuelt udækkede Udpantningsafgifter, selv om Rekvirenten er en fremmed Kommune, idet det derved nødvendiggjorte interkommunale Mellemregnskab i Hovedsagen kan antages at ville gaa lige op og saaledes vilde medføre et uforholdsmæssigt Spild af Papir, Porto, Arbejdskraft m. m.

Den danske Dommerforening og Sagsførerraadet har i Erklæringer til Justitsministeriet udtalt, at der intet haves at erindre imod, at Udpantningsafgifterne kræves betalt forud. Lovforslaget har derhos været forelagt det i Retsplejelovens § 1023 omhandlede Retsplejeudvalg, der intet har fundet at erindre imod Forslaget.